

Hallo lieve mensen.

Dit wordt dan het laatste blog van 2025.

Alweer een heel jaar voorbij.

Ik kom niet meer tot kerstgedichten schrijven.

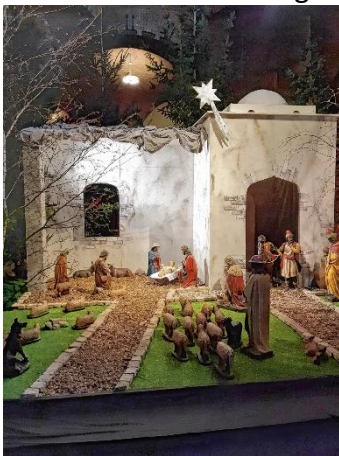
Kan het gewoon niet.

Wil maar positief blijven, dat moeten we ook, want wat blijft er anders nog over...

Maar ik krijg het niet meer uit de pen.

Dus ik aan het zoeken in de gedichten die ik ooit heb geschreven en, dacht ik, nooit bij de Seniorenvereniging gebruikt te hebben.

Heb ik een aantekening bij geschreven, dus ik ga zoeken in 2022, het Kerstnummer. Maar over 2022 kom ik helemaal niets tegen, heb ik heel dat jaar niets van opgeslagen? Ja, ik vind niets, dus kan ik betreffend gedicht niet gebruiken, denk toch dat ik dat toen gebruikt heb. Maar...ik heb nog een oud gedicht gevonden, heb dat geschreven voor de Kerst 2003 en toen schreef ik, denk ik, nog niet zo uitgebreid voor het Bedonkske. Dus dat ga ik gebruiken.

Nou, we hebben de laatste weken weer lekker kunnen eten.

Eerst voor de 'vrijwilligers' bij v.d. Burg.

Het was er een gezellig 'boeltje'.

Eerst Bingo met 'songtitels', en er werd uit volle borst meegezongen, althans de liedjes die we kenden.

'k Heb er nog een mooie kaars met drie pitten aan overgehouden, mooi om met Kerstmis aan te steken.

Het eten was weer lekker en ook weer de gezelligheid met elkaar, dat vind ik ook altijd zo belangrijk. Ik was wel gehandicapt: m'n gehoorapparaatjes waren in reparatie, dus ik hoorde bar slecht.

Klaas zat naast me, dus die keerde zich telkens goed naar me toe, zodat ik meer kon liplezen. Ja, zo kun je eens merken, wat het is, om bijna doof te zijn. Voor mij was het echt een ellende. Nu heb ik alvast één oor terug, dus nu hoeft de radio en t.v. ook niet meer zo hard te staan. Ik had de buurman gebeld: hoor jij zo mijn t.v.? Nee dus, maar ik hoorde het nog steeds niet goed en harder durfde ik hem niet te zetten.

Maar die ellende is voorbij. Hoop deze week m'n tweede 'oortje' ook weer terug te krijgen: dan wordt alles weer goed ingesteld en hoop ik er weer een hele tijd tegen te kunnen.

Afgelopen week hebben we gegeten, gewoon ons tweemaandelijks etentje in Elsendorp. Was in buffetstijl. Dat eten smaakte ook heel lekker.

Ik had nog best wat frietjes gelust maar helaas: bak leeg en niemand van het personeel te zien. Dan maar wachten op het toetje...

Nou, dat was me ook heerlijk. Lekker ijs met wat chocolade erop en erdoor, heel summier, dat het niet teveel naar chocola proefde, slagroom erbij, warme kersen en nog gemixt fruit. Ja, de buikjes waren weer lekker vol gegeten en toen weer naar Beek en Donk op aan. Wat is het toch fijn, dat er altijd weer chauffeurs zich opgeven, om mensen mee te nemen die er zelf niet kunnen komen.

Dan krijgen we de Kerstviering nog op 17 december, als ik het zo uit m'n hoofd goed heb. Dat is altijd ook een echt mooie fijne middag.

Maar ik ben nog niet zover: ik moet m'n hele 'klaasgebeuren' nog inpakken. Ik heb m'n zoon getrokken en ben vanmiddag de cadeautjes gaan kopen. Gedichten heb ik al klaar, moet ze alleen nog uittypen en dan zien, of het lukt om ze te kopiëren.

Dat ding gebruik ik maar zo af en toe en hoe gaat het met die dingen, die je maar zo nu en dan gebruikt? Juist, je vergeet dan de helft.

Maar als het niet lukt dan krijgen ze geschreven exemplaren, ook niets mis mee, toch? Maar ze zien dan wel meteen, van wie het af komt.

Het Kerstgedicht typ ik er maar gewoon achteraan.

-KERSTMIS 2025 : WAT WARMTE-

Ik zit hier voor de kerststal en droom stil voor me heen,
kijkend naar Maria, Jozef en het Kindje, we zijn even helemaal alleen.

Ik ga in gedachten terug in de tijd, zo'n tweeduizend en vijf en twintig jaar geleden.
Die stal toen daar in Bethlehem, daar waren Maria en Jozef al mee tevreden.

Ze lieten het leven komen zoals het kwam, ze vertrouwden geheel op God
En in hun eenvoudige leven, geloof me, kwamen pijn en verdriet ook rijkelijk aan bod.

Maar in geloof, gebed, liefde en in vriendschap, vonden ook zij toen troost en steun.
En dat zijn nu juist de waarden waarop ik heden ten dage nóg stééds leun

Straal wat liefde en warmte om je heen, laat wat bedroefde gezichten
door wat aandacht en wat zorg van binnenuit weer wat oplichten.

Wie dit wil en wie dit kan, krijgt zelf diep van binnen een heel gelukkig gemoed.
Die ervaart op vele dagen ondanks pijn en verdriet is het leven tóch goed...

Ik denk wel eens: "Wie zit er nu op mijn woorden te wachten?"
Maar tegelijkertijd vermoed ik dat deze woorden misschien menig leed 'n beetje kunnen
verzachten.

Ik wens jullie allemaal wat mensen 'met warmte' om je heen.
De wereld lijkt dan wat 'zachter en blijer' en je voelt je dan ook niet meer zo alleen...

**Een Zalig, Warm en Hoopvol Kerstfeest
en het gevoel van Geborgenheid
voor het Jaar 2026.**

Ook wens ik u allen een hele gezellige Jaarwisseling, met weinig
geknal
en lekkere olieballen!

Tonny Jacobs-Pothof.